

Arrest

nr. 257 535 van 30 juni 2021
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. WARLOP
J. Swartenbroucklaan 14
1090 BRUSSEL**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 14 mei 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 22 februari 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 juni 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat M. WARLOP verschijnt voor verzoeker en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, geboren te A. C. op [...]1997.

Op 5 september 2019 kwam verzoeker naar België met een studentenvisum (type D).

Verzoeker werd vervolgens in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 31 oktober 2020.

Op 19 oktober 2020 diende verzoeker een aanvraag in tot hernieuwing van zijn tijdelijk verblijf als niet-Europese student.

Op 22 februari 2021 besliste de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: verweerder) tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 33bis).

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“Gelet op artikel 61 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 juli 1996;

Overwegende dat de genaamde F. H., geboren te A. C. op (in) [...]1997, van Marokko nationaliteit,

verblijvende te [...] LINKEBEEK, gemachtigd was om te verblijven in België om er te studeren;

REDEN VAN BESLISSING :

Artikel 61 § 1 van de wet van 15.12.1980: “De Minister kan de vreemdeling die gemachtigd werd om in België te verblijven ten einde er te studeren, het bevel geven om het grondgebied te verlaten:

3° wanneer hij zich zonder geldige reden niet aanmeldt voor de examens”:

Betrokkene kwam in september 2019 naar België met een D-visum BNL 1 B1 B2 voor de universiteit van Antwerpen. De student daarbij een inschrijvingsattest had voor een voorbereidingsjaar talen aan Linguapolis - universiteit Antwerpen voor de periode 16.09.2019-15.09.2020.

Overwegende dat de student bij de aanvraag tot hernieuwing van zijn tijdelijk verblijf als niet-Europese student slechts een attest van slagen voorlegt voor talen Nederlands niveau 1 en 2 (lessen van 13.01.2020-06.02.2020).

Uit het administratief dossier blijkt dat hij nadien nog 2 x een test voor niveau 3 aflegde, maar -toen hij hiervoor niet was geslaagd - hij de voorbereidende studie voortijdig staakte eind maart 2020 en niet meer deelnam aan verdere examens en lessen zonder geldige reden.

Op 30.11.2020 werd er een academisch advies gevraagd bij Linguapolis. Onderstaand advies ontvingen van Linguapolis op 30.11.2020.

“H. F. heeft in academiejaar 2019-2020 deelgenomen aan het Taaljaar Nederlands, oftewel het Preparatory One-Year Programme: Dutch as a Foreign Language in an Academic Context. Dit is een voorbereidend programma voor anderstalige studenten die hun studies willen verderzetten aan een Vlaamse hogeschool of universiteit.

Het taaljaar Nederlands omvat 8 onderdelen:

- * Language Acquisition level 1*
- * Language Acquisition level 2*
- * Language Acquisition level 3*
- * Language Acquisition level 4*
- * Language Acquisition level 5*
- * Academic Study Skills*
- * Dutch Phonetics and Phonology*
- * Culture, Politics and Social Relations*

Om deel te kunnen nemen aan de modules van Language Acquisition, moet telkens het vorige niveau succesvol afgerond zijn. H. behaalde voor Language Acquisition niveaus 1 en 2 respectievelijk een score van 11/20 en 12/20. H. was niet geslaagd voor niveau 3, waardoor hij nooit deel heeft kunnen nemen aan niveaus 4 en 5.

Verder was hij niet geslaagd voor Culture, Politics and Social Relations (7/20) en heeft hij niet deelgenomen aan de examens van Academic Study Skills en Dutch Phonetics and Phonology.

Als laatste opmerking wil ik ook nog vermelden dat, voor de start van de corona-crisis, H. steeds regelmatig was tijdens de lessen. Vanaf de eerste lockdown, eind maart, hebben de docenten hem niet meer tijdens de lessen gezien, noch tijdens online-lessen, noch tijdens de face-to-face-lessen. "

Uit dit advies blijkt dat de student de lessen Nederlands aanvankelijk nauwgezet bijwoonde en slaagde voor niveau 1 en 2 Nederlands. Hij legde de test voor niveau 3 af, maar slaagde niet.

De school laat weten dat de student vanaf de eerste lockdown, eind maart, niet meer aanwezig was tijdens de lessen, noch tijdens online-lessen, noch tijdens de face-to-face-lessen. De student legt geen enkel bewijs meer over van verdere deelname en/of slagen in de andere taalmodules en vakken.

Betrokkene werd op 15.01.2021 gevraagd naar een geldige reden voor zijn niet-deelname aan lessen en examens en wat hij heeft gedaan van maart 2020 tot september 2020 toen hij niet meer aan het studeren was. Hij werd tevens verzocht om eventuele elementen in overeenstemming met artikel 62 en 74/13 van de wet van 15.12.1980 kenbaar te maken.

Op 27.01.2021 ontvingen we een brief van betrokkene waarin hij uitlegde dat hij de totale studiekost van de voorbereidende talenjaar heeft betaald en toen de lessen via afstandsonderwijs plaatsvonden hij het onmogelijk vond om verder Nederlands te leren via dit systeem. Dit is echter de persoonlijke mening van betrokkene. De school bood de lessen weldegelijk aan (online en later terug via face-to-face lessen), meerdere cursisten volgden deze lessen zonder problemen. Betrokkene had dus nog voldoende kans om de ontbrekende niveaus 3, 4 en 5 te halen. Betrokkene liet na om de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte te brengen van het voortijdig staken van zijn voorbereidend talenjaar waardoor onze diensten veronderstelden dat hij nog aan het studeren was in de periode van maart tot september 2020 wat uiteindelijk niet meer het geval bleek te zijn.

Overwegende dat betrokkene geen geldige reden aanhaalt voor zijn niet-deelname aan verdere examens of lessen van het voorbereidende talenjaar Nederlands tijdens het academiejaar 2019/2020.

Voor het academiejaar 2020/2021 wenst betrokkene zich nu in te schrijven aan een Franstalige school ICHEC voor de studierichting Bachelier en gestion de l'entreprise. Hij verklaart dat hij zich nu heeft ingeschreven in een Franstalige onderwijsinstelling omdat hij de Franse taal al goed beheerst als Marokkaan. Waarom hij niet vanaf aankomst in België dan Franstalige studies aanvatte, is een raadsel en betrokkene kan er evenmin een valabele uitleg voorgeven.

Bijgevolg voldoet betrokkene niet meer aan de voorwaarden gesteld aan het verblijf van de student en is de A- kaart verstreken sedert 31.10.2020

Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele elementen in overeenstemming met art 74/13 van de v/et van 15.12.1980. Zo blijkt de duur van het verblijf in België niet van die aard om de banden met het land van herkomst te kunnen verliezen. Betrokkene kwam in september 2019 naar België met een visum om hier te studeren. De machtiging tot verblijf was steeds beperkt tot de duur van de studies en tijdelijk van aard. Uit het administratief dossier blijkt evenmin dat de gezondheidstoestand een mogelijke belemmering kan vormen om gevolg te geven aan deze beslissing of dat er sprake is van een gezins-en familieleven in de zin van art.8 EVRM.

In uitvoering van artikel 103/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd bij het koninklijk besluit van 11 december 1996, wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen."

2. Onderzoek van het beroep

In het eerste en enige middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 61, § 1, 1° en 62, § 1 en § 2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het adagium "audi alteram partem".

Hij licht het middel toe als volgt:

" L'article 61§1er, 3° de la loi du 15/12/1980 stipule : [...]

cet égard, l'article 103/2 de l'Arrêté royal du 8 octobre 1981 dispose comme suit : [...]

L'article 103/3 du même Arrêté énonce que : [...].

Il ressort dès lors de ces différentes dispositions que l'ordre de quitter le territoire pris sur base de l'article 61§ 1er de la loi du 15 décembre 1980 constitue une décision de mettre fin au séjour étudiant et non une décision de refus de renouvellement.

Il s'avère dès lors que la partie adverse en précisant dans la décision querellée que «L'intéressé est prié d'obtempérer à l'ordre de quitter le territoire qui lui sera notifié. ... » sans indiquer exactement s'il est mis fin au droit de séjour étudiant ou si la demande de renouvellement est refusée, (à l'appui de sa demande de renouvellement de son titre de séjour provisoire pour études...)

Ce faisant, la partie adverse ne motive pas adéquatement sa décision.

Or, les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 disposent que les décisions administratives doivent être formellement motivées, que la motivation doit indiquer les considérations juridiques et factuelles qui fondent la décision et que cette motivation doit être adéquate.

L'obligation de motivation formelle à laquelle est tenue l'autorité administrative doit permettre au destinataire de celle-ci de connaître les raisons sur lesquelles se fonde cette autorité, afin, le cas échéant de pouvoir les contester dans le cadre d'un recours.

L'exigence de motivation d'une décision est destinée à ce que l'intéressé ait parfaitement connaissance des raisons qui la justifient : Selon l'article 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, « la motivation exigée consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate. »

Par motivation adéquate, il y a lieu d'entendre « toute motivation qui fonde raisonnablement la décision concernée » ce qui implique que la motivation doit être fondée sur des faits réels et qu'un rapport raisonnable entre la mesure et le but visé doit pouvoir s'en déduire.

La partie adverse est tenue à une obligation de motivation formelle, en application des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991, ce qu'elle n'a pas respecté en l'espèce.

Le contrôle juridictionnel de la motivation d'un acte qui doit être motivé en la forme ne porte pas seulement sur l'existence d'une motivation: La motivation doit être adéquate et le contrôle s'étend à cette adéquation, c'est-à-dire à l'exactitude, l'admissibilité et la pertinence des motifs.

Le terme « adéquat » figurant à l'article 3 de la loi du 29/07/1991 implique que la motivation en droit et en fait soit proportionnée à la portée de la décision prise et le caractère adéquat d'une motivation formelle doit s'apprécier au regard de l'ensemble des circonstances de la cause présentes au dossier administratif.

Par motivation adéquate, il y a lieu d'entendre « toute motivation qui fonde raisonnablement la décision concernée » ce qui implique que la motivation doit être fondée sur des faits réels et qu'un rapport raisonnable entre la mesure et le but visé doit pouvoir s'en déduire.

Or, en l'espèce, la décision querellée n'est pas clairement libellée.

Il ressort de Votre jurisprudence constante que « Or, le Conseil d'Etat a déjà rappelé que, pour satisfaire à l'obligation de motivation formelle des actes administratifs, une décision doit faire apparaître de façon claire et non équivoque le raisonnement de son auteur de manière à permettre aux intéressés de connaître les justifications de la mesure prise et à la juridiction compétente d'exercer son contrôle. El n'est manifestement pas le cas en l'espèce. »

Le principe de bonne administration impose à toute administration normalement soucieuse d'agir et, en particulier d'exercer son pouvoir d'appréciation, comme le ferait une administration normalement diligente, raisonnable et veillant au principe de légalité. Le principe de bonne administration implique que l'autorité procède à un examen sérieux du dossier. Le « principe de bonne administration de la

préparation avec soin des décisions administratives » ne constitue pas une règle de droit, une décision en tous points légale ne pouvant être annulée au motif que son élaboration aurait été bâclée. Le manque de soin dans la préparation d'une décision est seulement de nature à engendrer des illégalités, qui, elles, pourraient justifier l'annulation d'une décision.

Ainsi le Conseil d'Etat a déjà jugé que :

« Le principe de bonne administration exclut l'erreur manifeste d'appréciation et implique l'obligation de motivation matérielle de tout acte administratif, l'interdiction de l'arbitraire et la nécessité de faire reposer toute décision sur des motifs exacts, pertinents et admissibles »

Ou encore que :

« Le principe de bonne administration commande à l'autorité de procéder à un examen individuel des cas qui lui sont soumis »

« Le devoir de minutie, qui ressortit aux principes généraux de bonne administration, oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce. »

En l'espèce, il y a un défaut de minutie manifeste.

Les principes de bonne administration et de motivation formelle des actes administratifs exigent que les actes administratifs unilatéraux reposent sur des motifs - de droit et de fait - qui soient exacts, pertinents et admissibles en droit ; les motifs de droit et de fait doivent démontrer que la décision n'est pas le fruit d'une erreur manifeste d'appréciation.

Le but de la motivation est de permettre au destinataire de l'acte de comprendre les raisons qui ont déterminé la décision : grâce à la motivation, l'administré doit être en mesure d'estimer en connaissance de cause s'il s'indique de contester cet acte en introduisant les recours organisés par la loi.

L'exigence de la motivation d'une décision est destinée à ce que l'intéressé ait parfaitement connaissance des raisons qui la justifient.

En effet, « motiver une décision au sens formel du terme, c'est l'expliquer, c'est exposer dans la décision elle-même le raisonnement en droit et en fait qui lui sert de fondement. C'est officialiser en quoi et pourquoi l'auteur de la décision a estimé pouvoir appliquer sa compétence à la situation de fait qui lui est soumise »

B/

Aux termes de ces différentes dispositions, il est indiqué que le Ministre peut donner ; il s'agit dès lors d'une faculté réservée à la partie adverse ; l'exercice de cette prérogative facultative doit être motivée par des circonstances établies par la loi.

Il appartient dès lors à la partie défenderesse d'expliquer les motifs pour lesquels elle a choisi en l'espèce de délivrer un ordre de quitter le territoire ce qu'elle ne fait pas en l'espèce.

La partie adverse a fait usage de cette faculté de manière totalement subjective et arbitraire sans tenir compte du cadre et des conditions fixées par la loi.

Ce faisant, elle ne respecte nullement le principe de bonne administration qui commande de tenir compte de l'ensemble des données et non pas de retenir celles qui sont les plus défavorables.

C/

Aux termes de l'article 62§1er

Lorsqu'il est envisagé de mettre fin au séjour ou de retirer le séjour d'un étranger qui est autorisé ou admis à séjourner plus de trois mois sur le territoire du Royaume ou qui a le droit d'y séjourner plus de trois mois, l'intéressé en est informé par écrit et la possibilité lui est offerte de faire valoir les éléments pertinents qui sont de nature à empêcher ou à influencer la prise de décision.

L'intéressé dispose d'un délai de quinze jours, à partir de la réception de l'écrit visé à l'alinéa 1er, pour transmettre les éléments pertinents par écrit. Ce délai peut être réduit ou prolongé si cela s'avère utile ou nécessaire à la prise de décision, compte tenu des circonstances propres au cas d'espèce.

L'obligation prévue l'alinéa 1er ne s'applique pas dans les cas suivants :

1° si des motifs intéressant la sûreté de l'Etat s'y opposent;

2° si les circonstances particulières, propres au cas d'espèce, s'y opposent ou l'empêchent, en raison de leur nature ou de leur gravité;

3° l'intéressé est injoignable.

Il ressort dès lors du texte tout à fait clair de la disposition précitée que Monsieur F. disposait d'un délai de 15 jours à partir de la réception de l'écrit visé à l'alinéa 1er, soit de l'écrit par lequel il doit être informé de l'intention de la partie adverse de mettre fin au séjour de plus de trois mois ou de le retirer.

En l'espèce, Monsieur F. a expliqué les raisons pour lesquelles il n'a pu participer aux cours ni participé aux examens. C'est essentiellement à cause de la crise sanitaire liée au COVID.

La partie adverse ne retient pas cet élément et n'explique pas en quoi cet argument ne peut être retenu. Partant, la décision querellée doit être annulée."

Verzoeker citeert in het eerste onderdeel van het middel artikel 61, § 1, 3° van de Vreemdelingenwet en de artikelen 103/2 en 103/3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit). Hij stelt, met verwijzing naar een arrest van de Raad van State, dat de bestreden beslissing gesteund op artikel 61, § 1 van de Vreemdelingenwet een beslissing is die een einde stelt aan het verblijf en geen beslissing is van weigering van hernieuwing van verblijf. Verzoeker is van mening dat verweerder de bestreden beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd door in de bestreden beslissing te stellen dat hij wordt verzocht gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, zonder exact te stellen dat zijn verblijf wordt beëindigd of dat zijn verzoek tot hernieuwing wordt geweigerd. Hij geeft daarbij een theoretische toelichting bij de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en bij de zorgvuldigheidsplicht. Volgens verzoeker is er in casu een manifest gebrek aan zorgvuldigheid.

In het tweede onderdeel van zijn middel wijst verzoeker erop dat op basis van de toepasselijke regelgeving is bepaald dat de minister het bevel om het grondgebied te verlaten "kan" geven en het dus een mogelijkheid betreft en dat het gebruik van die mogelijkheid gemotiveerd moet zijn volgens de omstandigheden bepaald in de wet. Het komt dus aan verweerder toe de redenen uit te leggen waarom hij in casu heeft gekozen voor de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten, hetgeen hij in casu niet heeft gedaan. Volgens verzoeker heeft verweerder van die mogelijkheid op een totaal subjectieve en arbitraire wijze gebruik gemaakt zonder rekening te houden met de voorwaarden bepaald door de wet. Hierdoor heeft hij geen rekening gehouden met het geheel van de gegevens en niet enkel met de gegevens die het meest nadelig zijn. Tot slot citeert verzoeker artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet waarin staat dat de betrokkene vanaf de ontvangst van het in het eerste lid bedoelde geschrift beschikt over een termijn van vijftien dagen om de relevante elementen schriftelijk over te zenden, wanneer hij geïnformeerd wordt van de bedoeling een einde te maken aan het verblijf. In casu heeft verzoeker de redenen toegelicht waarom hij niet heeft kunnen deelnemen aan de examens, hetgeen in essentie te wijten is aan de COVID-crisis. Volgens verzoeker houdt verweerder geen rekening met dit element en legt hij niet uit waarom dit argument niet kan weerhouden worden.

Artikel 61, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

"§ 1. De Minister kan de vreemdeling die gemachtigd werd om in België te verblijven ten einde er te studeren, het bevel geven om het grondgebied te verlaten :

1° [...];

2° [...];

3° wanneer hij zich zonder geldige reden niet aanmeldt voor de examens.

Om, rekening houdend met de resultaten, te oordelen over het overdreven karakter van de duur van de studies, moet de Minister of zijn gemachtigde het advies inwinnen van de autoriteiten van de instelling waar de student ingeschreven is en van de instelling waar hij het vorig academie- of schooljaar ingeschreven was.

Bij het opstellen van haar advies moet de instelling rekening houden met studies die in andere instellingen aangevat werden en met de resultaten die daarbij behaald werden. Deze informatie moet aan de instelling medegedeeld worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Dit advies moet verschaft worden binnen twee maanden nadat het gevraagd is. Het wordt bij een ter post aangetekende brief gericht aan de Minister of zijn gemachtigde, bij gebreke waarvan het bewijs dat de bovenvermelde termijn is nageleefd, door alle wettelijke middelen kan worden geleverd. Na afloop van de gestelde termijn kan de Minister een bevel geven om het grondgebied te verlaten, zonder het advies te moeten afwachten.

De Koning bepaalt onder welke voorwaarden het eerste lid, 1°, kan worden toegepast.”

Wat betreft artikel 1 van de wet van 29 juli 1991 blijkt dat deze bepaling enkel stelt: “Voor de toepassing van deze wet moeten worden verstaan onder: - Bestuurshandeling: De eenzijdige rechtshandeling met individuele strekking die uitgaat van een bestuur en die beoogt rechtsgevolgen te hebben voor één of meer bestuursinstellingen of voor een ander bestuur; - Bestuur: De administratieve overheden als bedoeld in artikel 14 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State; - Bestuurde: Elke natuurlijke of rechtspersoon in zijn betrekkingen met het bestuur.” Deze bepaling definieert dus enkel een bestuurshandeling, bestuur en bestuurde. De Raad ziet niet in hoe de bestreden beslissing deze begrippen zou schenden.

Wat betreft het theoretisch exposé aangaande de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en de zorgvuldigheidsplicht, kan de Raad verzoeker volgen. Verzoeker wijst er terecht op dat de Raad van State heeft gesteld dat een beslissing gesteund op artikel 61, § 1 van de Vreemdelingenwet een beslissing is die een einde stelt aan het verblijf en geen beslissing is van weigering van hernieuwing van verblijf. Anders dan verzoeker, is de Raad niet van mening dat verweerder de bestreden beslissing niet afdoende heeft gemotiveerd door in de bestreden beslissing te stellen dat hij wordt verzocht gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten, zonder exact te stellen dat zijn verblijf wordt beëindigd of dat zijn verzoek tot hernieuwing wordt geweigerd. De Raad leest immers duidelijk in de bestreden beslissing dat verweerder van oordeel is dat verzoeker zonder geldige reden zich niet heeft aangemeld voor de examens. Dit wordt op uitvoerige wijze toegelicht, met zowel de verwijzing naar de toepasselijke rechtsgrond, zijnde artikel 61, § 1, 3° van de Vreemdelingenwet als naar de feitelijke elementen die aan de grondslag liggen van de beslissing. Verweerder concludeert dat “[...] *betrokkene niet meer aan de voorwaarden gesteld aan het verblijf van de student [voldoet]*”. Hieruit blijkt genoegzaam dat verweerder een einde stelt aan het verblijf van verzoeker middels de bestreden beslissing en hem vervolgens het bevel oplegt om het grondgebied te verlaten.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en van de zorgvuldigheidsplicht blijkt niet.

Waar verzoeker aanstipt dat de gemachtigde geen bevel om het grondgebied te verlaten moet afgeven, maar “kan” geven en het gebruik van die mogelijkheid gemotiveerd moet zijn volgens de omstandigheden bepaald in de wet, kan de Raad verzoeker volgen. Het komt inderdaad aan verweerder toe de redenen uit te leggen waarom hij in casu heeft gekozen voor de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Anders dan verzoeker voorhoudt, heeft verweerder dat in casu wel degelijk gedaan, blijkt daarbij geen “totaal subjectieve en arbitraire” uitoefening van die bevoegdheid en heeft verweerder wel degelijk rekening gehouden met de voorwaarden bepaald door de wet. Evenmin blijkt dat de gemachtigde relevante gegevens niet in de beoordeling zou hebben betrokken, noch heeft hij enkel rekening gehouden met de gegevens die het meest nadelig zijn.

Zoals supra aangehaald, biedt artikel 61, § 1, 3° van de Vreemdelingenwet de mogelijkheid aan de minister c.q. de staatssecretaris om de vreemdeling die gemachtigd werd om in België te verblijven ten einde er te studeren, het bevel geven om het grondgebied te verlaten wanneer hij zich zonder geldige reden niet aanmeldt voor de examens.

Er wordt op uitvoerige wijze uiteengezet voor welke studie verzoeker zich had ingeschreven, zijnde het voorbereidend taaljaar Nederlands aan de universiteit van Antwerpen, dat verzoeker daarbij diende te slagen voor 8 onderdelen, dat verzoeker aanvankelijk de lessen Nederlands nauwgezet bijwoonde en slaagde voor de eerste twee niveaus, maar dat hij niet slaagde voor niveau 3. Verder wordt toegelicht dat verzoeker sedert eind maart 2020 niet meer aanwezig was in de lessen, noch de online-lessen, noch de face-to-face-lessen. Verweerder bood verzoeker de gelegenheid om eventuele elementen voor te leggen in het licht van artikel 62 en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet om onder meer hiervoor een uitleg te verschaffen. Verweerder motiveert dat verzoeker een schrijven heeft opgesteld waarin hij uitlegde dat hij de totale studiekost voor het voorbereidende talenjaar heeft betaald, maar dat afstandsonderwijs voor hem onmogelijk was. Verweerder stelt hierover evenwel dat dit een persoonlijke mening is van verzoeker, dat de lessen wel degelijk aangeboden werden, dat meerdere cursisten die lessen zonder problemen volgden en dat verzoeker aldus de mogelijkheid had om de ontbrekende niveaus 3, 4 en 5 te halen. Verweerder concludeert dat verzoeker geen geldige reden aanhaalt voor zijn niet-deelname aan verdere examens of lessen van het voorbereidende talenjaar Nederlands tijdens het academiejaar 2019/2020. Hieruit blijkt alvast dat verweerder de redenen heeft uitgelegd waarom hij in casu heeft gekozen voor de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en dit niet op een "totaal subjectieve en arbitraire" wijze binnen de voorwaarden bepaald door de wet. Eveneens blijkt dat verweerder niet enkel heeft rekening gehouden met elementen die het meest nadelig zijn voor verzoeker, zo heeft verweerder uitdrukkelijk erkent dat verzoeker aanvankelijk de lessen Nederlands nauwgezet bijwoonde en ook slaagde voor de niveaus 1 en 2 van de opleiding. Verzoeker licht ook niet toe met welke positieve elementen verweerder geen rekening heeft gehouden.

Tot slot, waar verzoeker wijst op het bepaalde in artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet blijkt dat in casu verzoeker werd gehoord door verweerder in het kader van deze wetsbepaling over de overwogen beëindiging van verblijf. Verzoeker heeft inderdaad in zijn antwoord gewezen op het feit dat de COVID-crisis aan de basis ligt van zijn afwezigheid tussen maart en september 2020 aangezien hij afstandsonderwijs niet haalbaar vond, maar anders dan verzoeker voorhoudt, heeft verweerder wel rekening gehouden met deze verklaring en wel toegelicht waarom dit argument niet is weerhouden.

Een schending van de artikelen 61, § 1, 1° en 62, § 1 en § 2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1, 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van het adagium "audi alteram partem" blijkt niet.

Het middel is ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. MAES,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES